

ΕΚΔΙΔΕΤΑΙ
ΚΑΤΑ ΠΕΜΠΤΗΝ
ΚΑΙ
ΚΥΡΙΑΚΗΝ

ΣΥΝΔΡΟΜΗ
ΕΤΗΣΙΑ ΠΡΟΠΑΗΡΩΓΕΑ

ΔΙΑ ΤΗΝ ΕΛΛΑΔΑ ΔΡ. 10
ΚΕΩΤΕΡΙΚΟΥ Φ. Χρ. 10

Τιμή Φύλλου
5 λεπτά 5

ΕΤΟΣ Α' | ΑΘΗΝΑΙ, Πέμπτη 22 Μαΐου 1903 | ΓΡΑΦΕΙΑ : 'Οδός Οικονόμου αρ. 4 | ΑΡΙΘ. 40

ΣΤΟ ΜΙΣΤΡΙΩΤΗ

Μιστριώτη, απ' τὰ σοφία σου
ἀν κρίνω κι' ἄμορφιά σου.
Πρέπει ἀπὸ Φοῖβο κι' Ἀθηνᾶ
ν' ἀρχίσεις ἢ γενιά σου.
Κάτι οἱ παλιῶ θὰ γινόνταν
ποῦ λέγανε πὼς κίλλη
Πίντ' ἀπαροίλλαχτα ἔχει ἐντὸς
κι' ἀπ' ἔξω τὸ κοφίλι.

Κ. ΤΕΦΑΡΙΚΗΣ

— Η ΑΝΑΘΕΩΡΗΣΙ ΤΟΥ ΣΥΝΤΑΓΜΑΤΟΣ

Εἶνε βέβαια καλοὶ πατριώταις ἐκεῖνοι ποὺ ζητοῦν Ἐθνοσυνέλευσι γιὰ ν' ἀναθεωρήσῃ τὸ Σύνταγμα. Αὐτοὶ εἰ ἀγῶνας ποὺ κάνουν εἶνε τρανὴ ἀπόδειξι πὼς πονοῦν ποὺ βλέπουν τῆς πολιτείας τῆ σαπήλα καὶ τῆς πατρίδας τὴν καταφρόνια, καὶ ὁ πόνος τοὺς κάνει νὰ γυρεύουν ἕνα δυνατό γυατρικὸ μὲ τὴν ἐλπίδα πὼς θὰ σώσῃ αὐτὴ τὴν ἀτυχεὴ χώρα ἀπὸ τὴν παραλυσία ποὺ τὴ δέρνει.

Γι' αὐτὸ ἴσα ἴσα—γιατὶ τὸ παραδέχομαι πὼς εἶνε καλοὶ πατριώταις καὶ μοῦ πονεῖ ἡ ψυχὴ μου νὰ βλέπω τὸ ζωντανὸ πατριωτισμὸ, ποὺ εἶνε σπανιώτατη ἀρετὴ σταὶς ἡμέραις μας, νὰ χάνεται σ' ἀνώφελους ἀγῶνες. Ἐν ὧ μ πο ρ ο ὖ σ ε ν ἄ σ ὴ σ η τ ῆ ν π α τ ρ ῖ δ α ἄ ν ἔ π ι α ν ε ἄ λ λ ο δ ρ ὀ μ ο, —ἐσκέφτηκα πὼς εἶνε χρέος μου νὰ τοὺς πῶ δυὸ λόγια.

Πρῶτα πρῶτα τοὺς κάνω τὴν παρατήρησι, πὼς ἐκεῖνο ποὺ γυρεύουν δὲ μπορεῖ νὰ γίνη. Τὴν ἀναθεώρησι τοῦ Συντάγματος τὴν ἐμποδίζει τὸ Σύνταγμα. Ἄν τὸ παρατηρήσουν μὲ προσοχὴ, θὰ ἴδουν πὼς εἶνε εὐκολώτερο νὰ περάσουμε τὰ Δαρδανέλλια καὶ νὰ πάμε στὴν Πελοπόννησος, παρά νὰ πηδήσουμε τὰ παλούκια τοῦ ἀρθροῦ 107 καὶ νὰ φθάσουμε στὴν ἀναθεώρησι. Θὰ μοῦ πουν πὼς ὑπάρχουν κι' ἄλλοι τρόποι. Τὸ ξέρω. Ἀλλὰ ἐκεῖνοι οἱ ἄλλοι τρόποι, ἢ ἀπὸ ἀπάνου ἢ ἀπὸ κάτω σπρωχθῶν, θὰ μᾶς κάμουν ἀ ν ο υ - κ ἄ τ ο υ' κ' ἡ μεγάλη Δα-

σκάλα τοῦ κόσμου, μᾶς λείπει πὼς τὸ ἀ ν ο υ - κ ἄ τ ο υ ἀπὸ τί ἀρχίζει τὸ ξέρεῖ ὁ καθένας, ἀλλὰ σὲ τί μπορεῖ νὰ τελειώσῃ δὲν τὸ ξέρεῖ κανένας.

Ἄς υποθέσωμε ὅμως πὼς δὲν ὑπάρχουν μήτε δυσκολίας, μήτε κίνδυνοι, παρά πὼς εἶνε βολετὸ μ' ἄλλῃ τὴν τάξι νὰ γίνη ἡ ἀναθεώρησι τοῦ Συντάγματος. Τοὺς καλοὺς πατριώταις ποὺ τὴν ζητοῦν δὲν τοὺς ρωτῶ τί μορφή σκέπτονται πὼς πρέπει νὰ ἔχῃ τὸ νέο Σύνταγμα. Δὲν τοὺς ρωτῶ ἂν στοχεύωσιν πὼς πρέπει νὰ τσεκουρωθῶν τὰ δικαιώματα τοῦ λαοῦ ἢ νὰ ψαλλιδισθῶν τὰ προνόμια τοῦ Βασιλέως. Καὶ δὲν τοὺς ρωτῶ γιὰ τέτοια πράγματα, γιατί τὸ εἶπα καὶ τὸ ξαναλέω πὼς εἶνε μάταιος αὐτὸς ὁ ἀγῶνας ποὺ κάνουν· ὥστε καὶ κάθε συζήτησι ἀνώφελη. Μόνο μιὰ ἐρώτησι μὲ βάζει ὁ πειρασμὸς νὰ τοὺς κάμω. Καὶ θὰ τὸ ἴδουν πὼς αὐτὴ ἡ ἐρώτησι ἔχει τὸν πρακτικὸ σκοπὸ νὰ τοὺς πείσῃ πὼς ὁ ζωντανὸς πατριωτισμὸς τοὺς χρεωστεῖ νὰ πιάσῃ ἄλλο δρόμο. Τοὺς ρωτῶ λοιπόν. Τὸ νέο Σύνταγμα ποὺ ζητοῦν τί θεμέλιο θὰ ἔχῃ; Ποῦ θὰ στηρίξεται; Ἐπάνω σὲ τί θὰ νᾶνε στυλιωμένο; Τὸ Σύνταγμα ποὺ ἔχουμε τώρα εἶνε στηριγμένον ἐπάνω σ τ ὸ ν π α τ ρ ι ω τ ι σ μ ὸ τ ὼ ν Ἑ λ λ ῆ ν ω ν. Αὐτὸ τὸ θεμέλιο τοῦ ἔβαλε ἡ Ἐθνοσυνέλευσι τοῦ 1864 μὲ τὸ ἀρθρὸ 110 γιὰ νὰ εἶνε ἤσυχῃ πὼς δὲ θὰ μπορέσῃ νὰ τὸ ρίξῃ κανένας. Τὸ ἴδιο θεμέλιο εἶχε καὶ τὸ δημοκρατικὸ Σύνταγμα τῆς Τροικίζουσι: «Τὴν πίστι τῆς Βουλῆς καὶ τοῦ Κυβερνήτη καὶ τὸν πατριωτισμὸ τοῦ καθέ» Ἑ λ λ ῆ ν ο ς». Τὰ ἴδια ἔλεγε καὶ τὸ Σύνταγμα τοῦ 1844 στὸ ἀρθρὸ 107. Δὲν εἶνε ζήτημα λοιπόν πὼς αὐτὸ τὸ θεμέλιο ἔχουν σκοπὸ νὰ βάλουν καὶ στὸ νέο Σύνταγμα, ἀφοῦ ὄχι μόνο τὰ δικὰ μας, παρά καὶ ὁποιασ ξένης χώρας πάρουν τὸ Σύνταγμα τῆς γιὰ ὄδηγιά τους, θὰ τὸ βροῦν στηριγμένον στὸν πατριωτισμὸ τοῦ λαοῦ. Καὶ τώρα ἄς μοῦ κάμουν τὴ χάρι, ὄχι νὰ μοῦ ἀποκριθῶν φανερά—Θεὸς φυλάξοι! Δὲν εἶμαι σκανδαλιάρης—παρὰ νὰ βάλουν τὸ χέρι στὴν καρδιά τους καὶ νὰ πουν μονάχοι τους στὴ συνέδησί τους: ὑπάρχει ἐδῶ μέτα ζωντανὸς πα-

τριωτισμὸς γιὰ νὰ στηρίξουν ἐπάνω του τὸ νέο Σύνταγμα ποὺ γυρεύουν νὰ κάμουν;

Σ' αὐτὸ τὸ ζήτημα ὄριστε ἡ κρίσι ποῦ κάνω ἐγὼ ἀπὸ ἐκεῖνα ποὺ βλέπω: Στὰ 1864 πιθανὸ νὰ ὑπῆρχε «πατριωτισμὸς τῶν Ἑλλήνων» ἀφοῦ ἡ Ἐθνοσυνέλευσι ἐστήριξε ἐπάνω του τὸ ἔργο τῆς. Σήμερα ὅμως ὁποῖος πῆ πὼς ὁ πατριωτισμὸς τῶν Ἑλλήνων στηρίζει τὸ Σύνταγμα, εἶνε τὸ ἴδιο σὰν νὰ ἔλεγε πὼς εἰ ἀγροφύλακες φυλάνε ἕνα περιβόλι ποὺ ὁ κάθε διαβάτης, σὰν τοῦ κάμη δρεξί, μεταίνει μέσα καὶ ὄχι μόνο μαζεύει καρποὺς, παρά καὶ ξύλα κόβει καὶ δένδρα ξεριζώνει. Ἐγὼ αὐτὸ βλέπω πὼς γίνεταί μὲ τὸ Σύνταγμα μας, τὸ ἀφιερωμένο στὸν πατριωτισμὸ μας γιὰ νὰ τὸ φυλάῃ.

Τὰ κόμματα τὸ ποδοπατοῦν γιὰ νὰ πάρουν τὴν ἐξουσία. Ὑπουργεῖα καὶ Βουλαις ἀλλάζουν χέρι μὲ χέρι τὰ χρέη ποὺ τοὺς δίνει τὸ Σύνταγμα. Ὁ βουλευτὴς δίνει τοῦ Ὑπουργοῦ τοὺς νόμους, κι' ὁ Ὑπουργὸς δίνει τοῦ βουλευτῆ τὴ διοίκησι. Καὶ σὰν βάλετε στὸ νοῦ σας πὼς ὁ βουλευτὴς, δηλαδὴ ὁ ἐπαρχιακὸς κομματάρχης, ἔχει στὰ χέρια του τὴ διοίκησι τῆς ἐπαρχίας του, καταλαβαίνετε τί κλωττοβολιδ λαβαίνει τὸ ἀρθρὸ 3 τοῦ Συντάγματος, ποὺ λέει πὼς ὅλοι οἱ Ἕλληνες εἴμαστε ἴσοι μπροστὰ στὸ νόμο.

Ἄλλα τὰ πάντα πᾶνε μονάχοι τους.

Θὰ μοῦ πῆτε πὼς αὐτὰ δὲν τὰ κάνει ὁ λαὸς, παρά τὰ κάνουν οἱ πολιτικοί.

Ἄ π ὀ κ ρ ι σ ι. Σὲ τρία εἴμαστε διαίρεμένοι οἱ ἐλεύθεροι Ἕλληνες. Ἡ μιὰ μερίδα εἶνε οἱ πολιτικοί, ποὺ τὰ κάνουν αὐτὰ. Ἡ δευτέρη μερίδα εἶνε οἱ θεσιθῆρες καὶ οἱ διάφοροι φαγάδες, ποὺ τὰ βρίσκουν ὅλα αὐτὰ καλὰ καὶ ἅγια σὰν τὰ κάνουν οἱ δικοὶ τους, καὶ χαλοῦν τὸν κόσμον ἀπὸ τὰς φωναὶς γιατί τὰ βρίσκουν ὅλα κακὰ καὶ μαῦρα σὰν τὰ κάνουν οἱ ἄλλοι. Ἡ τρίτη μερίδα, ποὺ εἶνε δέκα φοραὶς μεγαλύτερη ἀπὸ τὰς ἄλλαις δυὸ, εἶνε ὁ κόσμος ποὺ δουλεύει, μὲ τὴν ἐπιστήμη του, μὲ τὸ ἐμπόριό του, μὲ τὴν τέχνη του, μὲ τὴν ἐργασία του. Αὐτὴ ἡ τρίτη μερίδα πονεῖ καὶ μαραίνεται ποὺ βλέπει τῆς πατρίδος τὰ χάγια. Ἀλλὰ ὡς ἐκεῖ φθάνει ὁ πατριωτισμὸς τῆς— νὰ πονῆ καὶ